

Kristendomen och de politiska partierna

Vardagstryck

National Library
of Sweden

Kristendomen och de politiska partierna.

Huru skola och kyrka beredas eller berövas möjligheten att kristligt påverka vårt folk, det beror ganska mycket på riksdagen, det har senaste året visat oss. Och därför är det ej underligt, att detta även i sin mån sätter sin prägel på valrörelsen.

Två politiska partier ha också i sina valprogram klagat sin ställning.

I högerprogrammet heter det:

”Av den förenade vänsterregeringen genomfördes 1919 egenmäktigt en skolreform, som godtyckligt försvagade kristendomsundervisningen. Tack vare förskjutningen vid de sista valen har andra kammaren i år visat sig behjerta den oro detta förorsakat i vida kretsar av vårt folk. Den radikaliserade första kammaren, sådan 1918 års vänster skapat den, har däremot ställt sig avvisande. Så mycket nödvändigare är det att vid valen understryka svenska folkets vilja, att det skall givas tid åt en verklig kristendomsundervisning i skolorna.”

Denna redogörelse för de senaste årens politiska ställning i kristendomsfrågan är alldeles riktig. Icke vilja väl vänsterledarna förneka, att första kammarens avvisande hållning till de av andra kammaren godkända kraven på kristendomsundervisningen är deras verk? Vems verk skulle detta annars vara?

Med ovan anförda ord har högerpartiet öppet förklarat, att verklig kristendomsundervisning är en viktig sak för detta parti, som behjärtas, och att i denna fråga vill partiet stå enigt.

Även Bondeförbundet har uttalat sig i sitt program på följande sätt:

”Kristen tro och livsåskådning skola bibehållas som grundval för vår folkuppfostran. Tre timmars kristendomsundervisning i såväl de högre som lägre läroanstalternas alla klasser bör bli obligatorisk i alla kommuner. Yrkandet härpå under den gångna riksdagen föll på grund av motstånd från socialdemokraterna, understödda av en del liberaler.”

Detta är klart och kraftigt, att kristen tro och livsåskådning alljämt skola vara grundvalen i vårt folkliv.

Båda dessa valprogram framhålla således kristendomens ställning i vårt samhällsliv som en huvudsak, för vilken det måste kämpas.

Liberala partiet och socialdemokraterna ha däremot icke gjort något uttalande. Vad innebär detta?

Säkerligen har den liberala tidning (Hudiksvalls Nyheter) rätt, som säger:

”Intet parti har kristendomsfientlighet på sitt program och vad enskilda medborgare tro och tänka i religionsfrågor, må vara deras ensak.” Eller med andra ord, dessa båda vänsterpartier vilja icke uttala sig om kristendomens ställning i samhället, emedan motsatta åskådningar på den punkten finnas inom partierna. Och behandlingen av hithörande frågor i riksdagen har otvivelaktigt ådagalagt detta. I dessa frågor ha inga partiband funnits, utan här ha liberaler stått mot liberaler. Och i somliga fall åtminstone har samma förhållande rätt även bland socialdemokraterna. Varpå beror det således, att ingenting i kristendomsfrågan uttalas i dessa partiprogram? Det måste bero på att de liberaler och socialdemokrater, som vilja att vår svenska stat alltjämt skall stödja kristlig folkuppfostran, de ha antingen känt sig vara i en sådan minoritet, att ett uppträdande från deras sida inom partiet ej skulle lyckats, eller också äro de så ljumma, att de ej velat anstränga sig för saken. Den liberala tidningen Svenska Morgonbladet har i fråga om kristendomsundervisningen samma åskådning som högerprogrammet och bondeförbundet, och har uttalat sitt gillande i fråga om denna punkt. Men ändå. I förbudsfrågan har tidningen gjort energiska ansträngningar att få förbudet som liberal programpunkt. Men ej ett försök i samma riktning har denna tidning, som dock berömmar sig av att vara kristendomens speciella organ, gjort ifråga om kristendomsundervisningen i folkskolan. Den har endast vädjat till sina meningsfränder att söka bilda opinion vid valmötena. I partiprogrammet vill den ej se något härom.

Under sådana förhållanden är det väl påtagligt, i vilket parti kristlig kultur har sitt säkraste stöd. Härmed är icke sagt något om, i vilket parti de flesta sant troende kristna finnas. Detta tillhör icke medmänniskor att avgöra eller ens uttala sig om. Utan här framhålles endast av vilket parti man har att vänta ett enigt uppträdande vid riksdagsfrågornas behandling mot kristendomsfientliga maktanspråk och till förmån för kristlig folkuppfostran och kristlig kultur. Tydligen kan detta icke väntas av liberala och socialdemokratiska partierna, ehuru visserligen av många enskilda medlemmar av dem.

E. M—g.

